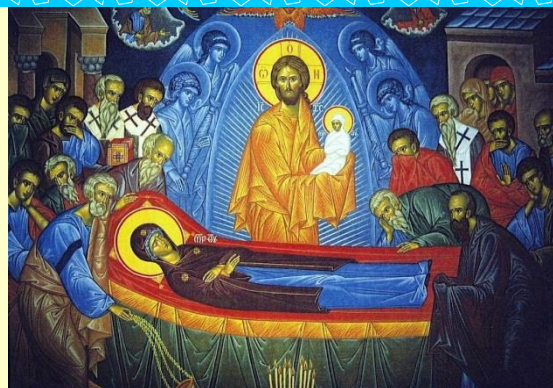

Buletin Ortodox 80

Misiunea Sfânta Maria și Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website: www.sfmariakitchener.com
facebook: [Misiunea Sfânta Maria și Sfinții Martiri Brâncoveni](https://www.facebook.com/Misiunea_Sfanta_Maria_si_Sfintii_Martiri_Brancoveni)

Simplificarea vieții

Adormirea Maicii Domnului, 15 august

Lectura: Luca 10,38-42.11,27-28

pr. Anthony M. Coniaris

Grija de multe lucruri

Omul este un animal al dorințelor. Nu există limită la numărul de lucruri pe care le dorește. Reclamele de astăzi nasc în noi dorința de a avea tot felul de lucruri. Ajungem să credem că fericirea noastră nu va fi niciodată deplină dacă nu posedăm ultimul model de... numiți aici un lucru. Phillip Brooks spunea: "Suntem ca și copiii, cu casele pline cu cărți citite pe jumătate, cu jucării pe jumătate folosite, cu fructe pe jumătate mâncate; stăm în ușă și plângem după mai multe, în loc să folosim și să apreciem ceea ce avem deja." *De multe te îngrijești și pentru multe te silești."*

Un bogat l-a invitat odată pe un predicator la cină la clubul său. După aceea l-a dus pe preot acasă la el, la o vilă impresionantă, mobilată luxos și având nu mai puțin de zece băi. l-a arătat apoi o fotografie cu iahtul său, alta cu casa de la țară și altele. Predicatorul a exclamat: "Aveți atât de multe!" "Da", i-a răspuns bogatul, "dar problema este că cu atâtea lucruri nici nu le mai poți controla; te controlează ele pe tine." *De multe te îngrijești și pentru multe te silești."*

Când un european a venit în SUA și a văzut câți bani cheltuiesc americanii pe distracție, a spus: "Ce încercați să faceți? Să vă distrați până nu mai puteți și muriți?" "Nu", i-a răspuns prietenul american, "eu cred că este un mod de a evada din cotidian." "Evada? Asta e bună!", i-a răspuns europeanul. "Aveți cea mai bogată civilizație din istoria omenirii, aveți cele mai înalte nivele de viață din lume, și totuși, tot ce doriți este să evadați."

Un lucru trebuie

De multe te îngrijești și pentru multe te silești! Și totuși, nu găsești niciodată liniștea, pacea, satisfacția pe care le dorești. Ce spune Iisus în fața acestei situații? El se întoarce către Marta și îi spune: "Un lucru trebuie!" El cheamă la simplitate în viață, la renunțarea la tot ce ne distrage atenția pentru a ne putea astfel concentra asupra aceluia lucru care este important.

Când Henry David Thoreau a explicat de ce a părăsit lumea și s-a retras la Walden Pond, a spus: "Am mers în păduri pentru că am dorit să trăiesc mai profund, să am de a face doar cu lucrurile esențiale din viață, să văd ce mă poate învăța viața, și nu să descopăr atunci când va veni moartea că nu am trăit... Am dorit să reduc viața la cele mai simple elemente ale sale!" Thoreau considera că un om este bogat nu prin numărul de lucruri pe care le are, ci prin numărul de lucruri fără de care se poate descurca.

Fiecare aeroport este dotat cu cântare. Pe ele să verifice greutatea bagajelor pe care pasagerii le iau cu ei. Există o limită a greutății permisă pentru un pasager. Dacă greutatea bagajelor unui pasager depășește limita, atunci el trebuie fie să renunțe la acel surplus, fie să plătească pentru el. Pasagerii înțelepți își verifică bine bagajul și scot ceea ce trece de limita admisă.

Iisus ne spune să scăpăm de bagajele în exces, de cele care ne fac să ne îngrijim și să ne silim pentru multe. Simplificați-vă viața! Reduceți-o, ne spune El, la "un lucru (care) trebuie". Care este acel un lucru care trebuie?

Dacă citim epistolele Sfântului Pavel, vedem că există o expresie pe care o repetă mereu: "Un lucru! Un lucru!", tot spune el. "Să îl cunosc pe Hristos" (Filipeni 3,10). Orice altceva nu îl interesează. "Uitând cele ce sunt în urma mea, și tinzând către cele dinainte, alerg la țintă [...] Hristos Iisus" (Filipeni 3, 14). Doar Hristos are valoare. Doar Hristos durează, ține pentru totdeauna. El este cea mai mare comoară, "Mărgăritarul de mare preț". "Întru El sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței" (Coloseni 2, 3). El este Calea, Adevărul și Viața. A crede în El înseamnă a avea viața eternă, iertarea, pacea, bucuria, țelul, sensul.

Un țel dominant

Secretul simplității este să îl avem pe Hristos ca țel dominant în viață. "Puritatea inimii înseamnă să dorești un singur lucru", spunea Kierkegaard. A-l dori pe Hristos și planurile Lui pentru viețile noastre, mai presus de orice - acesta este acel un lucru care trebuie. A lăsa deoparte toate scuzele și explicațiile, a fi deschiși față de Hristos și a-l urma - acesta este acel lucru care trebuie. A-l iubi pe Domnul Iisus cu toată inima, mintea, sufletul și puterea, și pe semenii noștri ca pe noi - acesta este acel lucru care trebuie. "Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui" (Ioan 4, 34) - acesta este acel lucru care trebuie. Când Hristos ne controlează țelul nostru dominant, El devine ca un polițist de trafic, ce stă la intersecție și dirijează... instinctele, temerile, neliniștile din noi. Când îl negăm pe Hristos, atunci instinctele izbucnesc necontrolate. Când Hristos ne conduce viețile, toate temerile și neliniștile sunt sub control. Există o ordine, o unitate, un scop, o pace, o simplitate în viață pe care numai El le poate da. "*Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.*" Când o persoană alege pe Hristos, alege "partea bună, care nu se va lua de la ea". Când ne îngrijim și ne silim pentru ceva, iată o întrebare ce merită să ne-o punem: "Cât de mult va dura?" Frumusețea fizică? Când va ține? Banii? Pentru cât timp? Plăcerea? Până când? "Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare", spune Iisus, "ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl" (Ioan 6, 27). Cel care îl alege pe Hristos ca țel al vieții lui nu se mai îngrijește și nu se mai silește pentru multe. El a scos din viața sa sursele de distragere. Și-a simplificat viața. El a ales partea bună [...] care nu se va lua de la el." "Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac" (I Ioan 2, 17).

(Sursa: <http://www.profamilia.ro/liturgie.asp?predici=amdconiaris>)

Martiriul Brâncovenilor, jertfă pentru credință și neam

Constantin Brâncoveanu (născut la 15 august 1654 și decedat la 15 august 1714), a fost domnul Țării Românești, având una din cele mai lungi domnii, de 26 de ani, între 1688-1714. Era "os domnesc", nepotul domnitorului Șerban Cantacuzino, moștenitor al unei averi considerabile. Domnia lui s-a caracterizat printr-o lungă perioadă de pace care a permis înflorirea culturii și a vieții spirituale. A putat numele de "altin bey", ceea ce semnifica "prințul aurului" și nu fără temei. Vârșea sume uriașe în vistieria sultanului și nu numai.

Datorită acestui lucru a fost confirmat în domnie pe viață în 1699 și reconfirmat în 1703.

Originar din Brâncoveni (azi comună în județul Olt), Constantin era fiul postelnicului Papa Brâncoveanu și al Stanicăi, născută Cantacuzino. A rămas orfan de tată în 1655 când tatăl său a fost ucis în timpul răscoalei seimenilor (mercenari sârbi și bulgari). Constantin a fost salvat fiind substituit cu un alt copil. A fost crescut de mama sa "cantacuzinește" cum spune istoricul Nicolae Iorga, și de unchiul său din partea mamei, stolnicul Constantin Cantacuzino care i-a oferit o educație aleasă. Constantin Brâncoveanu a urcat repede ierarhia boierească de la paharnic la logofăt. Domnitorul Gheorghe Duca i-a încredințat, în 1674, o misiune importantă în Transilvania, misiune de care s-a achitat cu

succes. În același an s-a căsătorit cu Marica, fiica lui Neagor, fiul unui fost domnitor. Soarta îi surâde tânărului vlăstar domnesc când unchiul său Șerban Cantacuzino urcă pe tron și care-l unge în dregătoriile de agă și ispravnic al Bucureștiului, apoi cel de mare postelnic. Înfrângerea turcilor la asediul Vienei, în 1683, îl încurajează pe Șerban Cantacuzino să poarte tratative cu austriecii, cu care ar fi dorit să se alieze după scăparea țării de turci. Imperialii cereau un tribut de 75.000 de taleri și ofereau la nevoie un ajutor de 6.000 de soldați. Nu era însă clar cine urma să-i plătească pe aceștia. În ziua de 9 martie 1688, domnul Țării Românești, Șerban Cantacuzino depunea jurământul de credință față de austrieci. Cu toate acestea situația nu se reglementează. La 14/24 august, după spusele cronicarului Radu Popescu, Șerban Vodă îl trimite pe logofătul Constantin Brâncoveanu "cu daruri multe și scumpe" să-i convingă pe austrieci să nu intervină în țară de frica turcilor care să nu creadă că țara este "haină" și să pornească invazia tătarilor. Un moment de răscruce se ivește la 29 octombrie/9 noiembrie 1688, când domnul Șerban Cantacuzino moare. O vreme a planat suspiciunea asupra lui Constantin Brâncoveanu că nu ar fi străin de moartea acestuia, idee combătută de istoricii Nicolae Iorga și Constantin C. Giurescu. Într-o scrisoare adresată egumenului mănăstirii Brâncoveni, noul domn recunoaște că a primit domnia numai ca să apere țara de străini. Brâncoveanu a acceptat și plata tributului către imperiali cât și iernarea în țară a 12 regimente austriece și predarea a 1.500 de cai. Scapă însă de imperiali cu ajutorul tătarilor. O incursiune a lor era preferabilă jafului cătanelor imperiale.

Pentru eliminarea pericolului austriac Brâncoveanu întră în Transilvania, ocolește Branul, îi ia prin surprindere și iese victorios în bătălia de la Zărnești. Generalul Haissler, cel izgonit din țară de tătari, a fost luat prizonier. Relațiile cu austriecii s-au îmbunătățit însă treptat prin intermediul contelui Erbs. Brâncoveanu este nevoit să fie din nou de partea turcilor, în 1695, când aceștia sub conducerea lui Mustafa al II-lea au pornit război împotriva Ungariei. El a primit misiunea să apere linia Dunării la Cerneți, să repare cetatea Cladova și să-l întâmpine pe sultan la intrarea acestuia în țară în drum spre Nicopole. Între timp turcii au crescut haraciul de la 280 de pungi la 520 de pungi. Brâncoveanu nu avea ce să facă, domnul primind totodată și reinvestirea. Majoritatea istoricilor sunt de acord că domnia lui Brâncoveanu a fost marcată de un progres economic, s-a modernizat aparatul de stat s-a reformat sistemul fiscal. Cultura în Țara Românească s-a deschis influențelor occidentale. Brâncoveanu a inițiat o activitate de construcții laice și bisericești, perioada domniei sale fiind perioada nașterii stilului brâncovenesc. În 1694 a înființat Academia domnească de la București. În incinta unor mănăstiri funcționau alte școli. S-a continuat tipărirea Bibliei de la București, începută pe vremea lui Șerban Cantacuzino. A înființat tipografii noi la Buzău, Snagov, Râmnicu Vâlcea și Târgoviște. Constantin Brâncoveanu a fost și unul dintre cei mai importanți ctitori de biserici și mănăstiri: Potlogi, Dâmbovița, Mogoșoaia, București (3 biserici) printre care Sf. Gheorghe Nou care există și astăzi. A ridicat mănăstirea Hurez de la Râmnicu Sărat.

La 23 martie/4 aprilie 1714 capugiul Mustafa-aga a ajuns la București. A doua zi a cerut audiență la domn, ocazie cu care îi pune pe umăr năframa neagră, ca semn al mazilirii. Detronat, Brâncoveanu a fost pus sub pază. În locul lui turcii l-au impus ca domn pe Ștefan Cantacuzino. Cu toată familia a fost dus la Constantinopol, dezbrăcat de hainele domnești și aruncat în închisoarea Edicule. A fost depozat de toate bunurile. Martiriul lui și ai celor patru

fii a avut loc la 15 august, în ziua în care împlinea 60 de ani. Odată cu el au pierit fiii Constantin, Ștefan, Radu și Matei, precum și sfetnicul Ianache Văcărescu. Cu toții au refuzat cu prețul morții să renunțe la credința creștină, fapt pentru care sunt venerați de către Biserica Ortodoxă Română, care i-a canonizat sub numele de Sfinții Mucenici Brâncoveni în anul 1992. După martiriu trupurile lor a fost aruncate în mare. Au fost pescuite de niște greci și îngropați pe o insulă. Ele au fost aduse în țară în 1720 de văduva Marica și înmormântate în Biserica Sf. Gheorghe Nou din București. În 2014, la trei sute de ani de la martiriu, au fost dezgropate rămășițele pământești ale domnitorului, ele fiind așezate spre cinstire într-o raclă în aceeași biserică.

Prof. Carol C.Koka

(Sursa:actualitateasm.ro/stiri/31495-martiriul-brancovenilor-jertfa-pentru-credinta-si-neam)

Calea depășirii necazurilor și slăbiciunilor

Atunci când suntem în necaz, nu ne ajută să ne gândim neîncetat la probleme. Nu obținem decât mai multă supărare. Cu cât te gândești mai mult la slăbiciunile tale, cu atât devii mai slab. Trebuie să îți ridici privirea spre sursa tăriei tale. Trebuie să îți fixezi privirea asupra lui Iisus, așa cum a făcut Petru pentru a putea umbla pe mare. Așa după cum spunea cineva: “Când privim în noi vedem slăbiciunile noastre și ne descurajăm; când privim în jurul nostru vedem confuzie și devenim distrați; când privim deasupra noastră și îl vedem pe

Hristos prindem puteri.” Altceineva povestea cândva despre un moment din viața sa când ajunsese la fund. Vorbindu-i despre această situație disperată prietenului său, acesta l-a felicitat. “Cum așa? Mă feliciți pentru că sunt la fund?” “Da, prietene. Deoarece dacă ai ajuns la fund, înseamnă că mai jos nu poți să mai mergi. Singura direcție în care poți să mergi de acum este în sus. Deci mulțumește-i lui Dumnezeu că ai atins limita de jos și că de acum mai rău nu are cum să fie. Privește în sus spre Iisus, cu credință. Puneți viața în mâinile Lui și lasă-l să te tragă din fundătura unde te afli și să se pună în vârful vieții tale.” Oricât de jos ai fi căzut, privește spre Iisus și vei fi ridicat!

Cea mai bună metodă pentru a depăși păcatul este să ne mutăm privirea de pe ceea ce ne ispitește și să ne-o ațintim asupra lui Hristos prin rugăciune. “Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus” (Evrei 12,2). Trebuie să nu ne concentrăm atenția asupra obstacolelor pe care le întâlnim în viață. Cu cât privim mai mult la obstacole, cu atât ele ne amețesc mai mult și ne copleșesc. Doar atunci când Petru a privit spre obstacole, adică spre vânt și spre valuri, doar atunci a început să se scufunde. Cât timp și-a ațintit privirea asupra lui Hristos, el a umblat pe ape ca pe pământ. Cu cât este sarcina noastră mai dificilă, cu cât ispitele din jurul nostru sunt mai mari, cu atât mai important este să privim la Iisus.

(Sursa: <http://csf.md/duminica-a-ix-a-dupa-rusalii>)

Credința ateului

Vă descriem, pe scurt, basmul în care ateii cred cu "sfințenie".

La început era NIMICUL! În urmă cu aproximativ 13,7 miliarde de ani, NIMICUL s-a hotărât brusc să explodeze (Big Bang). Nimeni nu a fost martor la aceste evenimente, nici nu era cu putință pentru că este fantezie pură, dar ateii cred din toată inima că așa s-au desfășurat evenimentele. După ce Nimicul a explodat, a rezultat toată energia și toată materia prezente în Univers. Energia și materia (ambele lipsite de rațiune) s-au pus la sfat și au început să organizeze totul. Sărind peste multe miliarde de ani ajungem la Pământul "primitiv"...plin de lavă, apoi plin de gheață...Lava s-a retras în interiorul planetei, apoi brusc s-a format atmosfera... Pământul a înghețat apoi. Deși circuitul apei nu exista (nici nori, nici ape), a început să plouă milioane de ani și așa s-au format toate apele de pe Pământ. Am sărit peste "era glaciara"...nu vreau să vă adorm. Fără nici o rațiune, deci fără nici o informație, au apărut primele elemente chimice în oceanele primitive... Acestea s-au pus și ele la sfat și au format primele mașini moleculare (aminoacizii). Aminoacizii s-au dat și ei în spectacol și au format fără nici o indicație proteina! Până la a obține o formă de viață era drum infinit de lung, dar cumva toate s-au organizat și am ajuns la celula vie. Din celula vie s-au format vietățile marine, apoi acestea s-au plictisit de umezeală și au decis să iasă pe uscat! Brusc le-au apărut plămânii, picioarele...toate cele necesare supraviețuirii pe uscat.

Buuun... După încă o perioadă imensă ce timp, vietăților terestre le-au crescut aripi, trupul a devenit aerodinamic... etc. Așa avem acum și păsări. Unele vietăți marine s-au hotărât să devină reptile și alte reptile s-au hotărât să devină păsări. Alte vietăți marine s-au resemnat și au rămas vietăți marine. De aici înainte s-a transformat fiecare în ce a vrut și, brusc, prin magie, avem toate vietățile prezente în basm. Insectele s-au format și ele cumva, dar etapa asta o sar ateii...nu este importantă...Toți acești pași necesită informație prealabilă incredibil de vastă și corectă. În sfârșit, dintr-un strămoș comun cu maimuța, am apărut noi, oamenii. Ca să se poată perpetua noua specie apărută (cea umană) era neapărat ca în aceeași comunitate și în aceeași generație de primate să evolueze un mascul uman (minim) și o femelă umană (minim). Aceștia doi trebuiau să se întâlnească, să se placă, să descopere cum e cu sexul și după ce s-au înmulțit, să își trateze bebelușul cu mare grijă...După o perioadă, au început să lege cuvinte și să gândească rațional... Apoi, brusc, s-a hotărât noua specie să fie morală și să aibă rușine. A umblat milioane de ani în fundul gol și s-a decis să ia ceva pe el că nu e ok cu organele la vedere. Gata, avem și omul! Tare, nu?

Să discutăm puțin și de originea lumii vegetale... Cum au apărut toate soiurile de flori, legume, fructe, pomi...etc? Culmea...plăcute la vedere, cu rol de fotosinteză, fiecare având calitățile ei/lui. Știe ateul! A inventat și pentru asta o poveste. Au apărut din nimic semințele și semințele s-au împrastiat pe tot pământul. Toate acestea fără nicio intervenție inteligentă. Super, super tare basmul acesta. Îmi adorm copiii cu el în fiecare seară. Cam asta este dogma ateistă. Ateul pretinde că știe totul prin intermediul rațiunii. De fapt, el CREDE în toată această religie ateistă. Vor sări ateii și îmi vor spune că termenul de religie cu cel de ateu sunt incompatibile, dar adevărul deranjează!

(Sursa: Ateismul, religia ignoranței)

ISTORIOARE DUHOVNICEȘTI

Într-un oraș mai mulți meseriași discutau fiecare despre specialitatea lui. Dar iată că la un moment dat veni vorba despre Dumnezeu. Între ei se afla și un tăgăduitor de Dumnezeu.

- Dacă ar fi Dumnezeu – zicea hulitorul – atunci de ce nu L-a văzut, sau nu-L vede cineva?...

Încă nimeni nu poate spune că a văzut pe Dumnezeu.

Însă între apărătorii credinței în Dumnezeu se afla și un ceasornicar. Acesta nu zise nimic la hula necredinciosului, ci luă un ceas și, cu ochelarii lui începu să se uite cu încordare și cu mare atenție în mecanismul lui, ca și cum ar căuta ceva.

- Dar tu ce cauți în orologiu? întrebă necredinciosul văzând că toată lumea era atentă la ceea ce făcea el.

- Caut – răspunse ceasornicarul – pe cel ce a făcut orologiul acesta și nu-l găsesc... așa cum cauți tu ca un necredincios să vezi în lume pe Dumnezeu, Făcătorul lumii. Deosebirea este în aceea că lucrul Măinilor lui Dumnezeu vădește cu limpezime existența Lui, iar tu nu vezi! Așa cum toată lumea știe că ceasul nu poate exista fără ceasornicar, așa și lumea aceasta nu poate exista fără un Creator!

Necredinciosul înțelese lecția și se depărtă rușinat.

Undeva, într-o cetate, trăia un poet, care își folosea talentul (darul de a scrie versuri), primit de la Dumnezeu, numai în rău, căci scria poezii de prost gust, în care Dumnezeu și sfinții erau defăimați. De aceea, în vremea lui, puțin îi citeau nesuferitele lui versuri.

Nu departe de poet, într-o pădure, trăia un tâlhar, de care se temea multă lume și care săvârșise multe fapte rele. Totuși, pe lângă faptele lui cele rele, a construit și el, pe drumul care trecea pe lângă pădure, o fântână.

După un timp, când s-a terminat firul vieții, au murit amândoi și au fost duși în iad pentru faptele lor cele rele.

Tâlharul, pentru faptele lui cele rele, avea sub el o flacăra foarte mare, ce-l acoperea aproape tot; poetul avea numai un foc mic care-l ardea. Cu timpul flacăra de sub tâlhar se micșora pentru faptul că oamenii care treceau pe acel drum, unde se găsea fântâna construită de tâlhar, se bucurau când beau apă și îl pomeneau pe acela care a construit-o, căci fântâna avea o apă tare bună și își potoleau setea cu ea. Însă flacăra de sub poet se tot mărea, fiindcă oamenii care îi citeau poeziile, se sminteau, deveneau necredincioși și din cauza lui negau existența lui Dumnezeu, pierzându-și sufletele.

În timp ce tâlharul mai avea doar un foc micuț sub el, flacăra de sub poet se mărea mereu...

Lanțul, pe un câmp, lângă un copac, era trist, se rușina de sine însuși și își spunea: toți mă ocolesc și au dreptate, căci lumea iubește libertatea și urăște lanțurile.

A trecut pe acolo un om, a luat lanțul, a urcat în copac, i-a legat cele două capete de o creangă mai groasă și a făcut din el un leagăn. Astăzi copiii se dau în leagăn și sunt fericiți!

Orice rău e spre bine, taina este să transformi răul în bine!

Rugăciunea domnească...după sufletul nostru

***"Tatăl nostru care ești în ceruri
Am uitat numele Tău
Am ucis împărația Ta,
Fără voia Ta.
Ceru-i negru - așa-i și pe pământ,
Pâinea noastră cea toate de zilele
Ne batem pe ea astăzi
Și toți profită de greșelile noastre
Și nici noi nu iertăm greșităilor noștri
Și ne ducem cu toți în ispită
Căci din noi izvorăște ce-i rău.
Așa să nu fie."***

PROGRAM

Joi, 15 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie (Adormirea Maicii Domnului);

Vineri, 16 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie (Sfinții Martiri Brâncoveni);

Duminică, 18 august 2019, ora 10 a.m. – Sfânta Liturghie la CÂMPUL

***ROMÂNESC, Hamilton urmat de un PICNIC organizat de misiunea noastră în
colaborare cu asociația românească CÂMPUL ROMÂNESC .Vă așteptăm cu drag!***